

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: I. M., nar. XXX, st. přísl. Ukrajina
bytem J., P.
t. č. Vazební věznice Praha – Ruzyně, Staré náměstí 3, Praha 6
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017 č. j. MV-90183-4/SO-2017,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2017 č. j. OAM-2412-34/ZR-2016, kterým byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci zrušen trvalý pobyt na území z důvodu opakované úmyslné trestné činnosti, kterou se dopustil závažného narušení veřejného pořádku. Narušení veřejného pořádku správní orgán I. stupně spatřoval v opakovaném pravomocném odsouzení žalobce za úmyslnou trestnou činnost, když vycházel ze 4 záznamů o odsouzení žalobce ve výpisu z rejstříku trestů za protiprávní jednání, spočívající v řízení motorových vozidel po požití alkoholu a návykové látky, za přechovávání návykové látky a trestný čin krádeže vloupáním. Žalobce byl nejprve odsouzen k podmíněnému odnětí svobody, k zákazu činnosti, zákazu řízení motorových vozidel, postupně mu byl trest změněn na trest nepodmíněného odnětí svobody a dále byl odsouzen i k trestu obecně prospěšných prací I tento trest byl stupňován tak, že nejprve mu byly uloženy obecně prospěšné práce ve výměře 100 hodin a po opakovaném protiprávním jednání ve výměře 250 hodin. Správní orgán I. stupně, vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu k výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a dále i ze znění Směrnice EU 2004/38/ES, se nezabýval pouze a jen faktem, že žalobce byl odsouzen za trestnou činnost, ale zabýval se i spáchanou trestnou činností, délkou páchání trestné činnosti a dalšími skutečnostmi provázející jeho odsouzení. Těmito skutečnostmi byla situace, kdy žalobce nedbal výchovného působení podmíněných a alternativních trestů, které mu byly zprvu ukládány, nepodrobil se léčbě závislosti na návykových látkách, ačkoliv spáchání trestné činnosti bylo přímo ovlivněno závislostí žalobce na drogách. Správní orgán se zabýval také tím, zda přijaté opatření nemá nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života a vyšel ze zjištění, že žalobce důležitost rodinného zázemí a osobních vazeb v řízení nikterak nevyzdvihoval, že ohledně rodinných poměrů uvedl toliko, že na území České republiky žije s rodiči, s manželkou je v rozvodovém řízení, neví, kde se manželka zdržuje a jiné příbuzné na území České republiky nemá, jeho sestra žije na Ukrajině a s ní je v občasném kontaktu. Správní orgán tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že negativní rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřiměřené vzhledem k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů, a to:
 - přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 trestního zákoníku ve stádiu pokusu v jednočinném souběhu s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, a to k souhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a byly mu uloženy povinnosti podrobit se léčbě na návykových látkách, podrobit se testování na přítomnost návykových látek v těle a zdržet se konzumace návykových látek a dále mu byl uložen trest propadnutí věci,
 - přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku, a to k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin,

- 2x přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zkušební dobou v trvání 36 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 48 měsíců, kdy trest byl změněn na odnětí svobody nepodmíněně a výkon byl nařízen 28. 12. 2016,
 - přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky § 274 odst. 1 trestního zákoníku, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce se zkušební dobou v trvání 12 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců.
5. Žalovaná rovněž vyšla ze zjištění Probační a mediační služby ze dne 15. 2. 2017 o tom, že žalobce trest obecně prospěšných prací nezačal vůbec vykonávat. Navíc se od nařízení trestu dne 29. 11. 2016 nedostavil na příslušné pracoviště Probační a mediační služby a nereagoval na zaslanoú pozvánku. V rámci stanoveného dohledu pak nespolupracoval. Podobně se choval i k povinnosti podrobit se léčení na návykových látkách.
6. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce, který namítal nesprávnou aplikaci důvodu zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou spatřoval v tom, že samotné spáchání trestných činů nelze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce namítal nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života.
7. Žalovaná po posouzení námitek a po vyhodnocení podkladových materiálů z obsahu rozhodnutí trestních soudů vyvodila, že žalobce opakovaně a v krátké době po sobě páchal úmyslnou trestnou činnost, dopustil se celkem 6 úmyslných trestných činů v rozmezí let 2015 – 2016, a to celkem v 5 případech. Opakovaným řízením motorového vozidla pod vlivem návykových látek útočil ve 3 případech proti chráněnému zájmu společnosti na ochranu před ohrožujícími následky řízení motorových vozidel pod vlivem omamných látek, přičemž ve dvou případech byl pod vlivem pervitinu. Přechováváním drogy konopí v množství větším než malém žalobce útočil proti zájmu společnosti na ochranu před šířením drog. Dále v úmyslu obohatit se, pokusil se vyloupit rodinný dům, v němž mu však bylo zabráněno zásahem poškozené. Útočil tak proti zájmu společnosti na ochranu majetku a zachování osobní svobody, přičemž při této trestné činnosti byl rovněž pod vlivem pervitinu. O závažnosti jednání žalobce svědčí skutečnost, že předchozí odsouzení na něj neměla potřebný výchovný účinek. Žalobce nespolupracoval s Probační a mediační službou, nezačal vůbec vykonávat trest obecně prospěšných prací, nedostavoval se na zaslanoú pozvánku, což svědčí o skutečnosti, že žalobce nerespektuje právní řád České republiky. Žalobce svým negativním přístupem vůči soudu nařízeným opatřením představoval aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
8. Žalovaná neshledala důvodnou ani námitku nepřiměřeného dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Především poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016-30, v němž bylo apelováno na vědomí cizince, který si při páchání závažného úmyslného trestného činu má být vědom veškerých možných důsledků, které odhalení této trestné činnosti přinese, tedy i toho, že zavrženíhodné jednání směřující proti chráněným právům a zájmu státu bude mít za následek zrušení práva cizince pobývat na území. Stejně tak Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 7 A 324/2011 spojoval následky jednání cizince, spočívající ve výkonu trestu odnětí svobody s tím, že si nemohl vytvořit vazby k zemi pobytu. Žalovaná se zabývala soukromými poměry žalobce, kdy zjistila, že žalobce je sice ženatý, ale se svou

manželkou dlouhodobě nežije, je s ní v rozvodovém řízení a na území se nenacházejí žádní rodinní příslušníci odvolatele, kteří by na něm byli pobytově závislí. Žalovaná tak uzavřela, že opakovaná páchaná trestná činnost, brzká recidiva v jejím páchání, dlouhodobé užívání drog žalobcem a nerespektování soudem nařízených opatření svědčí o tom, že žalobce není na území České republiky dostatečně integrován, je zletilý, bezdětný a jím uváděná rodinná vazba k rodičům a případné problémy s integrací do společnosti v zemi původu nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od důvodů svědčících pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalovaná s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 118/2012- 45) uvedla, že správní rozhodnutí či přijaté opatření nelze považovat za nezákonné jen proto, že správní orgán výslovně neuvedl veškerá kritéria ust. § 174a zákona, pakliže přihlédl ke kritériím, které byly v konkrétním řízení zjištěny a mohly být samostatně hodnoceny.

9. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě vznesl námitky, které již ve své podstatě uplatnil ve výhradách vůči prvostupňovému rozhodnutí v podaném odvolání. Namítal, že se žalovaná nedostatečně zabývala posouzením závažného narušení veřejného pořádku jako důvodem pro zrušení trvalého pobytu a dále, že se správní orgány nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
11. Žalobce namítal, že se žalovaná dopustila nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, když nedostatečně posoudila odvolací námitku žalobce, týkající se závažného narušení veřejného pořádku. V tomto namítaném směru se žalobce dovolával judikatury Nejvyššího správního soudu, která se zabývala posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ v kontextu cizineckého práva a Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2004/38/ES. Žalobce se domnívá, že výhradu veřejného pořádku je třeba vykládat tak, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření, jímž je pro státní příslušníky jiných zemí a zejména členských států Evropské unie a jejich rodinné příslušníky zákaz vstupu, popřípadě pobytu na území z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Uvedl, že aby k výhradě veřejného pořádku mohlo být přistoupeno, musí osobní chování jednotlivce představovat skutečné aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Z hlediska rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009, jakož i z hlediska judikatury Evropského soudního dvora, kterou v podané žalobě cituje, nelze dle žalobce na jeho případ aplikovat výhradu veřejného pořádku, neboť z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Podle Evropského soudního dvora ani opakované porušení zákonů nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo osobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Žalobce z citované judikatury dovozuje, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žalobce z judikatury Nejvyššího správního soudu presumuje, že musí jít o intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané Směrnicí, a proto nelze usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

mimořádné závažnosti. Dle usnesení rozšířeného senátu č. j. As 4/2010-151 musí jít o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a i v takovém případě je nutné zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, a proto je dané ustanovení třeba aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy s ohledem na danou situaci cizince. To znamená, že ani v případě odsouzení za trestný čin ani za zvlášť závažný zločin samo o sobě toto odsouzení bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku.

12. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, kdy správní orgány nereflektovaly výklad tohoto pojmu v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 240/2014-37 a v rozsudku č. j. 5 As 102/2013-34, v nichž Nejvyšší správní soud vymezil hlediska, která mají být vzata v úvahu pro posouzení dotčení soukromé a rodinné sféry cizince. Je to závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu, délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí, jejich věk a dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, tj. vliv ekonomický, osobní a rodinný včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince apod. Správní orgány v daném případě nepřezkoumatelně rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak na osobu žalobce, tak na jeho rodinné příslušníky. Žalobce tvrdil, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde svoje rodiče, žije zde od svých 16 let a ač je v současné době ve výkonu trestu, bude propuštěn a nastoupí zpět do svého zaměstnání. Za 10 let pobytu na území České republiky se plně integroval do společnosti, o čemž svědčí i jeho precizní znalost českého jazyka. Zrušení trvalého pobytu mělo katastrofický dopad do soukromého a rodinného života žalobce.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Odmítla námitky v žalobě jako nedůvodné s tím, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. Žaloba tak nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

15. Zástupkyně žalobce při jednání před soudem uvedla, že žalobce trvá na tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nepostačující v posouzení, nakolik jeho jednání mělo představovat skutečné aktuální a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti tak, jak judikuje Nejvyšší správní soud. Judikatura Nejvyššího správního soudu jednoznačně směřuje k mnohem více restriktivnějšímu užívání tohoto pojmu směrem k tomu, že hrozba musí být opravdu závažná. V tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

případě navíc musí být opakovaně závažná, avšak v tomto případě, aniž by žalobce nějak bagatelizoval jím spáchanou trestnou činnost, tak poukazuje na to, že ve všech případech šlo o přečiny. Za žádný z nich nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu, jak uváděl správní orgán I. stupně ve svém prvostupňovém rozhodnutí. Je sice pravdou, že podmíněný trest mu byl v jednom případě přeměněn na trest nepodmíněný, ale z hlediska trestání, ke kterému přistoupily trestní soudy, se žalobce nemůže ztotožnit s tím, že toto by mělo představovat dostatečně závažné narušení veřejného pořádku a že by žalobce závažně ohrozil zájem České republiky i vzhledem k tomu, jakou dobu zde na území strávil. Žalobce na území přicestoval jako nezletilý, má zde svoje rodiče a na území vlastně strávil většinu svého produktivního života, přičemž část té trestné činnosti je přičitatelná i jeho mladistvému věku. Zejména jeho nejstarší trestná činnost, k níž došlo s odstupem 7 let od vydání rozhodnutí.

16. Zástupkyně žalovaného ve svém přednesu setrvala na závěrech, že žalobce na území České republiky opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to opakovanou úmyslnou trestnou činností a nadto nerespektoval soudem nařízená opatření. Rozhodnutí žalovaného je opatřením přiměřeným, neboť žalobce byl s manželkou v rozvodovém řízení a jejich manželství bylo bezdětné. Žalovaný má proto za to, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a soudní judikaturou.

VI. Posouzení věci městským soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) z hlediska žalobou uplatněných námitek.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
20. Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že zrušení trvalého pobytu cizinci na území České republiky je důsledkem narušení zájmů České republiky na:
 - zachování veřejného pořádku,
 - na ochraně práv a svobod druhých nebo
 - na neohrožení bezpečnosti státu

Podmínkou je, aby cizinec uvedené chráněné zájmy narušil opakovaně a závažným způsobem. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, kdy v usnesení rozšířeného senátu č. j. 3 As 4/2010-151 nastínil, že pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu účel daného právního předpisu a současně i kontext samotného ustanovení. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Přitom dokonce nemusí jít o jednání, které naplňuje znaky trestného činu. Veřejný pořádek zahrnuje kromě norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž intenzitu narušení a jeho dostatečnou závažnost je třeba posuzovat ve vztahu k povaze jednání, jeho okolnostem,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

důsledkům, ale i k ohrožení chráněných zájmů do budoucna, přičemž nemusí ani jít o jednání, které má povahu trestné činnosti. V souzené věci se však žalobce trestné činnosti dopustil, což samo o sobě kvalifikuje narušení veřejného pořádku, zbývalo tedy k posouzení, zda šlo o závažné narušení veřejného pořádku či ochrany práv a svobod druhých tak, jak tuto závažnost definoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a jak toto vymezení převzala i jeho následná judikatura, kterou správní orgán 1. stupně pro účely svých úvah citoval ve svém rozhodnutí. Judikatura Nejvyššího správního soudu také současně vyslovila, že při přijímání opatření z důvodu závažného narušení veřejného pořádku je potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci (č. j. 5 As 73/2011-149, 3 As 4/2010, 7 As 112/2011-65).

21. Vycházejí z uvedených premis aplikace práva, městský soud důrazně odmítá první námitku žalobce, že se žalovaný skutkově i právně dostatečně nevypořádal s jeho odvolací námitkou ohledně posouzení výhrady veřejného pořádku. Žalovaný a zejména správní orgán 1. stupně vzali v úvahu nejen veškerou trestnou činnost žalobce, zaměřenou proti veřejnému pořádku již tím, že byla spáchána, ale zcela zevrubně a náležitě posoudili i její závažnost vyplývající z povahy trestné činnosti zaměřené také proti právům a svobodě druhých, její opakovanost a další okolnosti svědčící o tom, že žalobce nejevil snahu po nápravě.
22. Soud nejprve vyšel ze správního spisu, z opisu z evidence rejstříku trestů a z jednotlivých rozhodnutí trestního soudu o odsouzení žalobce, z nichž zjistil následující skutečnosti.
23. Chronologicky je třeba vycházet z toho, že žalobce se protiprávní činnosti dopouštěl od roku 2010 do roku 2016. Poprvé byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a k zákazu činnosti za úmyslnou trestnou činnost Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 294/2010, a to za přečin podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl v r. 2010 dopustit tím, že řídil osobní vozidlo pod vlivem alkoholu. Podruhé byl žalobce odsouzen za úmyslnou trestnou činnost Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 185/2015 za jednání, jímž se v roce 2015, a to 2x v tentýž den dopustil přečinu dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, a to řízením osobního vozidla pod vlivem psychotropní látky - pervitinu, kdy první skutek byl zjištěn téhož dne v 10 hodin 30 minut tak, že hladina návykové látky byla natolik vysoká, že bylo vyloučeno bezpečné ovládání vozidla, přičemž stejného skutku se dopustil téhož dne v 15 hodin 55 minut odpoledne. To znamená, že ačkoliv byl žalobce perlustrován v tentýž den a byl si vědom řízení osobního vozidla pod vlivem pervitinu, pokračoval v této činnosti i v tento den odpoledne, takže dvěma skutky se dopustil opakovaně druhé trestné činnosti, kdy řídil vozidlo pod vlivem návykové látky. Žalobce byl dne 6. 8. 2015 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, který mu pak byl změněn na odnětí svobody nepodmíněně s nařízením výkonu dne 28. 12. 2016. Další úmyslné trestné činnosti se žalobce dopustil ještě v roce 2016, a to přečinem dle § 284 odst. 1 trestního zákoníku, spočívajícím v tom, že v batohu přechovával ve větším množství návykovou látku konopí a za tuto činnost byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 3T 22/2016 k obecně prospěšným pracím ve výměře 100 hodin, které, jak vyplývá z dalšího šetření správních orgánů u Probační a mediační služby, nikdy nevykonal. Žalobce byl dále Obvodním soudem pro Prahu 5 pod sp. zn. 30 T 48/2016 odsouzen za přečin krádeže dle § 205 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu v jednočinném souběhu s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, kterých se dopustil tím, že se v brzkých ranních hodinách vloupal do rodinného domu za účelem krádeže. Toto jednání však nemohl dokončit, neboť byl

vyrušen majitelkou domu. Za tuto trestnou činnost a za sbíhající se trestnou činnost dle pod sp. zn. 3 T 22/2016 mu soud uložil trest obecně prospěšných prací v délce 250 hodin a propadnutí věci, se kterou se trestné činnosti dopustil. Výše tohoto alternativního trestu byla stanovena při horní hranici tohoto trestu dle § 63 odst. 1 trestního zákoníku, kdy takový trest může být uložen v délce od 50 do 300 hodin. Žalobci byla dále uložena povinnost podrobit se léčení závislosti na návykových látkách, podrobit se testování na přítomnost návykových látek a zdržet se konzumace návykových látek.

24. Z uvedeného je zřejmé, že závažnost trestné činnosti žalobce se postupem doby zvyšovala a žalobce byl také postupně odsouzen nejprve k podmíněnému trestu odnětí svobody, k zákazu činnosti - zákazu řízení motorových vozidel, přičemž podmíněný trest mu byl dále změněn na trest nepodmíněný a rovněž i alternativní trest obecně prospěšných prací byl zvyšován tak, že ze 100 nařízených hodin byl zvýšen na 250 nařízených hodin.
25. Soud rovněž z podkladů správního řízení považuje za prokázané, že se žalobce vyhýbal výkonu trestu obecně prospěšných prací. Tento trest nikdy nenastoupil. Nevešel v součinnost s orgány Probační a mediační služby, nereagoval na jejich pozvánky a nepodrobil se ani léčení ze závislosti na návykové látce a ani testování na přítomnost návykové látky v krvi. Žalobce tedy nikterak v rámci svého odsouzení s příslušným orgánem nespolečně pracoval. Jeho chování tak nedávalo záruky, že se trestné činnosti dále nedopustí a svědčilo o jeho zcela lehkovážném vztahu k vlastní trestné činnosti a k možnostem nápravy. Žalobce nebral zřetel na následky svého protiprávního jednání, trestné činnosti se dopouštěl opakovaně, nedbal na chráněné zájmy společnosti, na chráněná práva a svobody občanů, nedbal na výchovné působení podmíněných alternativních trestů a tím jeho chování představovalo nejen narušení veřejného pořádku a ochrany práv a svobod druhých, ale odůvodňovalo předpoklad, že tak bude činit i v budoucnu.
26. Námitky žalobce, jimiž apeluje na znaky pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“, naprosto odhlíží od toho, že žalobce veškeré znaky a hlediska, jichž se k výhradě veřejného pořádku dovolává a vyzdvihuje je v podané žalobě s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora, sám naplnil. Dopustil se skutečného aktuálního a dostatečně závažného, nikoliv „ohrožení“, ale „narušení“ veřejného pořádku a práv svobod druhých dle kvalifikace v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to opakovanou, trestnou činností v letech 2010 až 2016. Závažnost jeho trestné činnosti, byť vždy kvalifikované jako přečin, se stupňovala a byla takové povahy, že v důsledku požívání návykových látek přerostla v opakující se závažnější trestnou činnost také proti zdraví a životu druhých, kdy žalobce se této trestné činnosti dopustil nejprve pod vlivem alkoholu, poté pod vlivem pervitinu a následně jeho trestná činnost přerostla v opatrování si finančních prostředků pokusem krádeže vloupáním, tedy i trestné činnosti zaměřené na porušení domovní svobody. Uvedené umocňuje i následné jednání žalobce, jímž se vyhýbal trestu obecně prospěšných prací, podrobení se léčení, testování na přítomnost návykových látek a v rámci uložených povinností i součinností s příslušným orgánem. Žalobce tak nebral zřetel na následky svého jednání, čímž jeho chování představuje ohrožení zájmů chráněných zákonem i do budoucna. Soud je toho názoru, že zejména v opakovanosti a stupňování závažnosti jeho trestné činnosti s přihlédnutím k absenci jakékoliv snahy k nápravě lze spatřovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku práv a svobod druhých, což

potvrzuje naplnění důvodu pro zrušení pobytového oprávnění žalobce dle § 77 odst. 2 písm. a) cit. zákona.

27. Soud považuje za dostatečně odůvodněné správními orgány obou stupňů a tím i za přezkoumatelné hodnocení, jaká trestná činnost žalobce byla vzata za podklad rozhodnutí, jaké okolnosti včetně jeho vztahu k vlastní protiprávní činnosti, k jeho odsouzení a možnosti nápravy byly vzaty v úvahu. V napadených rozhodnutích jsou i zcela na místě hodnoceny individuální okolnosti jeho chování, jeho naprostého nerespektování práv a zájmů společnosti na území, kde mu byl povolen trvalý pobyt. Bylo hodnoceno chování žalobce nejen z hlediska jeho trestné činnosti, ale i z hlediska jeho vlastního přístupu k možnostem léčby a nápravy, tedy i k nesoučinnosti s příslušnými orgány. Z uvedených důvodů tak nelze přistoupit na tvrzení žalobce o integraci žalobce do české společnosti. S ohledem na stupňující se závažnost trestné činnosti v průběhu let 2010-2016 neobstojí ani argumentace na podporu žalobce z jednání před soudem, že trestná činnost je přičitatelná jeho mladistvému věku.
28. Z hlediska namítané přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce soud neshledal žádné důvody a okolnosti života žalobce na území, které by tuto nepřiměřenost potvrzovaly.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dle téhož ustanovení ve znění v době vydání napadeného rozhodnutí bylo pro účely posouzení uvedených kritérií zákonné ustanovení doplněno o povinnost účastníka řízení v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Žalobce sice pobýval na území České republiky delší dobu, má zde své rodiče, nicméně je zletilý, dospělý, má odpovědnost za své jednání, na území si nevytvořil stabilní rodinné zázemí, je v rozvodovém řízení, s manželkou se nestýká, ani neví, kde manželka žije. Na území České republiky nežijí žádné osoby, které by byly na žalobci odkázány výživou. Žalobce má i určité rodinné vazby na zemi svého původu, přičemž skutečnost, že v České republice žijí jeho rodiče, s nimiž, jak uvedl, jen podle potřeby vede společnou domácnost, nemůže svědčit o takových poměrech, které by představovaly závažný a nepřiměřený zásah do jeho osobního života. Jeho zaměstnanecký poměr byl uzavírán v různých zaměstnáních, nebyl dlouhodobě stabilní a byl také přetržen nástupem do výkonu trestu. Jiné skutečnosti a poměry ohledně rodinného a osobního života žalobce žalovaný neměl od žalobce k dispozici, proto sám bez znalosti jeho poměrů nemohl kromě délky pobytu, jeho věku a vazeb k rodičům na území ČR a i vazby žalobce k zemi jeho původu posuzovat jiná hlediska přiměřenosti dle § 174a cit. zákona. Nadto integraci žalobce do české společnosti svým jednáním – odmítáním léčby a nápravy po trestním odsouzení neosvědčil. Kritéria, která byla vzata v úvahu v dané věci, tak zcela postačovala a byla v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 8 As 118/2012-45. V této věci bylo nadbytečné posuzovat další v zákoně vyjmenovaná kritéria, jestliže žalobce žádné specifické skutečnosti ohledně dalších hledisek citovaného zákonného ustanovení sám nesdělil, ačkoliv by se dalo předpokládat, že tak ve vlastním zájmu učiní. Podklady

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního řízení nesvědčí o takových dlouhodobých a stabilních soukromých poměrech žalobce, které by předčily a konvalidovaly protiprávní jednání, jehož se na území České republiky dopustil. Soud proto přisvědčil žalovanému v tom, že dopad napadeného rozhodnutí do osobního života žalobce je sice negativní, avšak nikoliv nepřiměřený, neboť zájem české společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je z důvodu jeho jednání na území silnější než zájem žalobce na ponechání povolení k trvalému pobytu jako nejvyššího pobytového oprávnění.

VII. Závěr

31. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nepochybily ve skutkovém a právním posouzení věci, proto podanou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. Výrok o nákladcech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalované náklady nad rámec její běžné činnosti v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu